Les Borges, 13 de gener 2017.

Estimada Roser,

Avui va ser reis, l'últim episodi d'aquesta festa. La Rosina va arribar una nostàlgia dels dies en què els seus fills, nens, esperaven els reis o més aviat, de gran ella era la nena que esperava anhelant, la màgia d'aquella nit. Això la feia sentir-se gran, ai las! Jo devia ser un nen estrany, alguna vegada m'hauria de despertar perquè anés a obrir els regals. És el que m'expliquen (uns dies després)

Acabem de tornar de Madrid on hem passat un parell de dies per celebrar l'aniversari de la Rosina, una nena sols. Anar-hi avui amb l'AVE, és possible doncs són 2.45' hores des de Tarragona.

Entrar a la sala Velazquez, al Prado, és per un noble viatge, la presència dels Felipes i Marianes són Velazquez i són Rosers... els bells retrats del cortesà que vas deixar, uns dies aquell dia de davers l'estiu que encara tornem rimar a joia, a Les Borges. Ens en queda el teu retrat, que ens mira des de la paret blava de casa nostra.

Roser, sempre l'enyorança de tenir-te lluny... però de sentir-te tan a prop.

Una besada, Joan